

Mike S.

Gekozen Tijd

Gekozen Tijd

Mike S.

Schrijver: Mike S.

Coverontwerp: Mike S.

ISBN: 9789463988285

© Michiel Schruyten

Ergens is het schrikbarend hoe snel je eraan went:
het totale gebrek aan privacy, de beperkte ruimte, de
slechte hygiëne en trouwens ook het eten, maar
bovenal die eindeloze verveling.

Inhoud

Binnen	5
De A.C.	10
4	15
L0	17
mp3	21
7	24
Voorrang weggeven	26
Honing & Stroop	31
5	34
Barweek	37
Smurrie	42
2	47
Lerarenteko	50
Jail Analytics	54
8	63
LD	66
@home	69
3	73
Biecht	76
6	79
Dyscuxidie	82
1	92

Binnen

Eerlijk gezegd was mijn eerste kennismaking met de penitentiare inrichting, ofwel de *tent* zoals me al snel duidelijk werd, in veel opzichten verrassend. Geen gangen van dubbele verdiepingen met roestige ijzeren trappen en betonnen wanden, zoals in de films.

Wat ook meteen opviel was het lage plafond in de rondgang. Ze hadden me binnengelaten via het hok van de bewaking en ik werd direct naar de binnenplaats geleid. Daar zag ik voor het eerst de meeste andere gevangenen, die me op het eerste gezicht honderd procent leken mee te vallen. Er was geen sprake van intimiderende blikken en als ik de bewaker die met mij mee liep mocht geloven kende deze locatie ook geen bedreigingen of ontgroeningen. Waar ik verwacht had in een agressief zootje ongeregeld terecht te komen, niks van dit alles. Ondertussen werd door één van de bewakers mijn tas gecheckt en tegenover de deur waardoor ik naar buiten was gebracht ging ik via een andere deur weer naar binnen.

We kwamen in een smalle gang met vier deuren, ik was bij de cellen aangekomen. Bij het passeren van de eerste, waarvan de deur open stond, moest ik meteen even slikken. Het leek me meer een rommelhok dan een slaapplek. Er stond van alles in, maar ik zag geen bed en daar leek ook geen plaats voor.

OMG, dacht ik, waar ben ik terecht gekomen?

De tweede deur was dicht, er stond een grote 2 op. Ik werd naar cel 3 geleid en kort daarna belandde mijn tas met een smak op het smalle bed dat op het oog niet eens zo heel oncomfortabel leek. Even later liet bewaker Vandeputte, zoals het naamplaatje op zijn uniform me vertelde, mij ook nog de keuken en de werkplaats zien, die onderbroken waren door een nauwe passage langs cel 5 t/m 8. In één van die cellen stond een man met zijn rug naar mij toe. Op het ontblote bovenlichaam zag ik een ontzagwekkende tattoo, die van schouder tot schouder liep. Een soort wapen, precies zo'n tribal die het symbool van één of andere louche bende kan zijn. Eindelijk een stukje van hoe ik het mij hier had voorgesteld.

De grote lichtkoepels in de gemeenschappelijke ruimten verklaarden hier de keuze voor muren van meer dan drie meter hoog. De rondgang bracht me na opnieuw een viertal cellen uiteindelijk bij het punt waar ik binnen was gekomen en ditmaal werd ik buiten achter gelaten.

De jongens keken me onderzoekend doch niet onvriendelijk aan. Zelf zal ik ongetwijfeld eveneens met vraagtekens in mijn ogen hebben rond gekeken, maar ik hield me keurig aan mijn vooraf voorgenomen afwachtende houding. Een vrolijke jongen met een lelijk litteken in zijn gezicht stelde zich aan mij voor als Aziz en even later had ik al met bijna iedereen kennis gemaakt. Al snel voelde ik me op mijn gemak, iets wat

ik me heel anders had voorgesteld. Ook enige tijd daarna nog bleken verschillende aannames die ik onbewust had gedaan niet juist. Zo waren de gedetineerden niet louter medewerkers van callcenters en vakkenvullers, maar had de groep een veel meer diverse samenstelling. Oké, bendelid waren de meesten vroeg of laat wel geweest, maar de intensiteit van hun betrokkenheid, afgemeten aan de positie binnen zo'n criminele organisatie, liep dan weer enorm uiteen. En wat ze op hun kerfstok hadden al evenzeer. Waarvoor zij veroordeeld waren varieerde bijvoorbeeld van afpersing tot wapenhandel en we hadden ook een ontvoerder, waarvan het beroep met een k begon. Dat weet ik nu, maar op dit gebied bleef ik veel langere tijd in het duister omdat er simpelweg niet over gepraat werd en naar de meeste details zal het daarom wel altijd gissen blijven.

Hoe ik erbij kwam weet ik niet meer precies, ik weet alleen dat ik binnen niet bekend wilde zijn onder mijn eigen naam. En dus moest ik vóór mijn intrede een nieuwe naam bedenken, wel echt Nederlands maar ook een beetje stoer. Ik vond het belangrijk dat het kort was en zo werd Michiel via Michael dus Mike. Mocht er dan ooit gevraagd worden of Mike mijn echte naam was dan zou dit mijn uitleg zijn. De achternaam deed er niet toe en er is in al die tijd ook nooit naar gevraagd. Ik weet zeker dat sommige anderen ook niet hun echte naam te hebben gebruikt, bij enkelen lag het er wel héél dik bovenop. Duidelijk was namelijk dat veel